

Sygn. akt III Ca 695/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Mieczysław H. Kamiński

Sędzia SO Ewa Adamczyk (sprawozdawca)

Sędzia SR del. Barbara Zelek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. Ć.

przeciwko W. Ć.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorlicach

z dnia 10 czerwca 2013r., sygn. akt I C 276/12

1. oddala apelację i zażalenie pozwanego;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III Ca 695/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Gorlicach zobowiązał pozwanego do złożenia oświadczenia woli w formie prawem przewidzianej o przeniesieniu na rzecz powódki Z. Ć. prawa własności nieruchomości położonej w S., oznaczonej jako działki nr (...) o pow. 0,56 ha, obj. KW nr (...) oraz jako działki nr: (...) o łącznej pow. 2,64 obj. Kw nr (...) – w terminie dwóch tygodni od prawomocności wyroku, zaznaczając, że na wypadek nie złożenia oświadczenia woli tej treści, zastępuje je tenże wyrok (pkt I). Nadto zasądził Sąd od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II), a nieopłaconymi kosztami procesu obciążył Skarb Państwa (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił m.in, że w dniu 17.03.2004 r. powódka Z. Ć. darowała synowi W. Ć. nieruchomości położone w S. oznaczone jako działki nr (...) o pow. 1,45 ha, (...) o pow. 0,58ha, (...) o pow. 0,61 ha, dla których Sąd Rejonowy w Gorlicach prowadzi księgę wieczystą (...) oraz nr (...) o pow. 0,56 ha, dla której Sąd Rejonowy w Gorlicach prowadzi księgę wieczystą (...) zabudowanych drewnianym budynkiem mieszkalnym, drewnianym budynkiem gospodarczym

oraz murowanym budynkiem gospodarczym. Na nieruchomości tej ustanowiona została na rzecz Z. Ć. służebność osobista, bezpłatna i dożywotnia, polegająca na prawie zamieszkania w całym budynku mieszkalnym razem z domownikami oraz korzystania z budynków gospodarczych w zakresie niezbędnych potrzeb.

Powódka mieszkała wraz z pozwanym w domu posadowionym na nieruchomości objętej w/w darowizną do końca czerwca 2012 r. W okresie od 1.02.2011 r. do 9.06.2012 r. wraz z powódką i pozwanym mieszkała jeszcze konkubina pozwanego B. B..

Przed 1.02.2011 r., a więc przed zamieszkaniem w domu darowanym pozwanemu B. B. pozwany awanturował się będąc pod wpływem alkoholu, powódka nie zgłaszała jednak tego na policję. Po wprowadzeniu się B. B. zachowanie pozwanego uległo pogorszeniu. Pozwany znęcał się bowiem psychicznie i fizycznie nad powódką. Psychiczne znęcanie polegało na tym, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury, w trakcie których wyzywał matkę słowami wulgarnymi i obelżywymi. Zakłócał jej spoczynek nocny słuchając głośno muzyki, a gdy mu zwracała uwagę to śmiał się i podkreślał jeszcze głośniejsze radio. Natomiast fizycznie pozwany znęcał się nad powódką w ten sposób, że popychał ją i szarpał, uderzał pięściami oraz sprzętem domowego użytku, np. patelnią, grabiami, drewnem po głowie i całym ciele.

Szczególnie dotkliwe pobicia miały miejsce w dniu 10.03.2011 r. oraz w dniu 18.09.2011 r. Również w grudniu 2011 r. przed świętami pozwany uderzył powódkę pięścią w nos, który na skutek powyższego spuchł.

Z uwagi na naganne zachowanie pozwanego powódka uciekała z domu do obory, na pole lub do sąsiadów. Powódka wyzywała również na interwencję policję.

Pozwany pracował na gospodarstwie darowanym mu przez powódkę w miarę posiadanego czasu, pracowała na nim również powódka oraz pomagali im również sąsiedzi i rodzina.

W dniu 1.06.2011 r. powódka złożyła zawiadomienie na policję o znęcaniu się przez W. Ć. nad nią. W dniu 20.06.2011 r. oświadczyła, że nie chce aby w dalszym ciągu było prowadzone postępowanie przeciwko jej synowi, dlatego też odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie fizycznego i psychicznego znęcania się nad Z. Ć. przez W. Ć..

W dniu 14.12.2011 r. powódka ponownie złożyła zawiadomienie na policję o znęcaniu się nad nią pozwanego. Wyrokiem z dnia 15.10.2012 r. Sąd Rejonowy w Gorlicach uznał W. Ć. za winnego popełnienia przestępstw z art. 207§ 21 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu na skutek apelacji pełnomocnika oskarżonego W. Ć. w/w wyrok utrzymał w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W dniu 14.05.2012 r. B. B. zawiadomiła policję o popełnieniu przestępstwa przez Z. Ć. polegającego na znęcaniu się przez powódkę nad pozwanym i B. B. oraz popchnięciu B. B. w dniu 25.05.2011 r. oraz w dniu 6.06.2011 r. w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała naruszających czynności jej narządów ciała na czas poniżej 7 dni. Postanowieniem z dnia 16.10.2012 r. wydanym w sprawie Ds. 1648/12 umorzono zostało dochodzenie przeciwko Z. Ć. wywołane w/w zawiadomieniem B. B. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k. ściganego z oskarżenia publicznego i braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu czynów z art. 157 § 2 k.k. ściganych z oskarżenia prywatnego.

Dla powódki w marcu 2012 r. założona została tzw. (...) jako pokrzywdzonej w związku z podejrzeniem stosowania przemocy w stosunku do niej przez B. B.. Także B. B. od maja 2012 r. objęta była procedurą (...) w związku z podejrzeniem stosowania przemocy w rodzinie przez Z. Ć..

Pismem z dnia 5.07.2012 r. skierowanym do pozwanego W. Ć. powódka, powołując się na rażącą niewdzięczność pozwanego, polegającą na dopuszczeniu się wobec niej przestępstw oraz braku jakiegokolwiek opieki i pomocy ze strony W. Ć., złożyła oświadczenie o odwołaniu darowizny poczynionej w dniu 17.03.2004 r. na rzecz pozwanego. Przedmiotowe pismo zostało doręczone skutecznie pozwanemu dnia 27.07.2012 r.

W takim stanie faktycznym Sąd uznał powództwo za uzasadnione. W ocenie Sądu zachowanie pozwanego polegające na tym iż od dnia 1.02.2011 r. do 31.05.2011 r. i od lipca 2011 r. do 12.01.2012 r. znęcał się psychicznie i fizycznie

nad powódką, w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe w trakcie których wyzywał ją słowami wulgarnymi i obelżywymi, zakłócał spoczynek nocny słuchając głośno muzyki jak też popychał i szarpał powódkę za ręce oraz zadawał jej uderzenia pięściami i sprzętami domowego użytku po twarzy i całym ciele powodując u powódki w dniu 10.03.2011 r. obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej okolicy czołowej, stłuczenia pleców, a w dniu 18.09.2011 r. obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy z podbiegnięciem okolicy czołowej lewej, stłuczenia obydwu łokci, stłuczenia kolana lewego z krwiakiem kaletki przedrzepkowej wyczerpuje przesłankę rażącej niewdzięczności. Nie uwzględnił Sąd zarzutu przedwczesności powództwa, przyjmując, że oświadczenie o odwołaniu darowizny zostało skutecznie pozwanemu doręczone już w dniu 27 lipca 2012 r. Powołał się tu Sąd na art. 138 § 1 kpc i domniemanie wynikające z tego przepisu, wskazując, że pozwany go nie obalił.

Za bezzasadny Sąd uznał także zarzut uchybienia terminowi zawitemu z art. 899 § 3 kpc z uwagi na upływ roku od kiedy powódka dowiedziała się o przyczynie niewdzięczności. Wskazał Sąd, że jeszcze w dniu 18 września 2011 r. oraz w grudniu 2011 r., a zatem przed upływem terminu zawitego przewidzianego we wskazanym przepisie miały miejsca zdarzenia świadczące o rażącej niewdzięczności pozwanego.

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 kpc.

Wyrok ten w pkt I i II zaskarżył apelacją pozwany.

Zarzucił naruszenie:

- art. 899 § 3 kc w zw. z art. 900 kc przez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie powódka nie uchybiła rocznemu terminowi zawitemu do złożenia oświadczenia o odwołaniu darowizny i tym samym, że skutecznie odwołała darowiznę;
- art. 61 § 1 kc przez niezastosowanie tego przepisu celem ustalenia chwili złożenia pozwanemu oświadczenia o odwołaniu darowizny przez powódkę;
- art. 232 zd. Pierwsze kpc i art. 138 § 1 kpc przez przyjęcie, że to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia złożenia pozwanemu przez powódkę oświadczenia o odwołaniu darowizny, co wynikać ma z treści art. 138 § 1 kpc;
- art. 138 kpc przez uznanie, iż domniemanie, które przewiduje ten przepis ma zastosowanie w niniejszej sprawie w zakresie ustalenia skuteczności doręczenia pozwanemu przez powódkę oświadczenia o odwołaniu darowizny;
- art. 232 zd. pierwsze kpc przez przyjęcie, że powódka wykazała ziszczenie się przesłanki odwołania darowizny określonej w art. 898 §1 kc, tj. dopuszczenia się przez pozwanego wobec powódki rażącej niewdzięczności, w rocznym terminie zawitym, o którym mowa w art. 899 § 3 kc;
- art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 2 kpc pominięcie w ocenie dowodów zeznań świadka J. M., z której zeznań wynika, że w okresie marca- czerwca 2012 r. nie potwierdziły się wypadki stosowania przemocy ze strony pozwanego; przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie wystąpiła przesłanka rażącej niewdzięczności pozwanego wobec powódki, w rocznym terminie zawitym, o którym mowa w art. 899 § 3 kc, którego bieg liczyć należało najwcześniej od 19 września 2011 r.; nie przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie doszło do przebaczenia pozwanemu przez powódkę zachowań pozwanego, podczas gdy z oświadczenia powódki z dnia 20 czerwca 2011 r. o wycofaniu sprawy karnej o znęcanie oraz z notatek służbowych sporządzonych przez (...)z dnia 17 i 18 lipca 2012 r. wynika, że powódka nie żywi już urazy wobec pozwanego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł apelujący o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, Domagał się nadto zasądzenia kosztów postępowania za I i II instancję.

W pisemnym uzasadnieniu precyzując zarzuty, podniósł m.in., że roczny termin do odwołania darowizny powinien być liczony od dnia 19 września 2012 r. a nie od 26 lipca 2012 r. albowiem o odwołaniu darowizny dowiedział się

dopiero w chwili kiedy otrzymał odpis pozwu. Wskazując na to podniósł, że powództwo jest przedwczesne albowiem przed jego wniesieniem nie mógł się on zapoznać z oświadczeniem o odwołaniu darowizny. Wywodził, że powołany przez Sąd przepis art. 138 kpc dotyczy pism procesowych i nie ma zastosowania do pisma zawierającego oświadczenie o odwołaniu darowizny. Wskazując na powyższe, podniósł, że wszelkie zdarzenia sprzed daty 19 września 2011 r. nie powinny stanowić podstawy do oceny zachowania rażącej niewdzięczności. Kwestionował oparcie się przez Sąd na wyroku karnym z dnia 15 października 2012 r. Podniósł, że czyn będący przedmiotem tego wyroku popełniony został w dniu 1 lutego 2012 r. a okres od tego dnia do dnia 19 września 2012 r. nie może być brany pod uwagę przy ocenie rażącej niewdzięczności. W ocenie pozwanego oświadczenie powódki z dnia 20 czerwca 2011 r., że nie chce żeby było prowadzone przeciw pozwanemu postępowanie karne niweczy ziszczenie się przesłanki z art. 899 § 1 kc co do zdarzeń poprzedzających tę datę. Argumentował apelujący, że przy odwołaniu darowizny należy brać także zachowanie darczyńcy a w niniejszej sprawie powódka prowokowała swym zachowaniem kłótnie między stronami.

Nadto pozwany złożył zażalenie na postanowienie zawarte w wyroku dotyczące obciążenia go kosztami postępowania. Podniósł, że zasądzona tym tytułem kwota przekracza jego możliwości majątkowe i zarobkowe. Na uzasadnienie powoływał się na to, że jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, utrzymuje się z prac dorywczych, które pozwalają mu na zaspokojenie jedynie bieżących potrzeb. Na utrzymaniu ma konkubinę i małe dziecko. Nie posiada żadnych ruchomości ani rzeczy ruchomych. Został zwolniony od opłat sądowych. Wskazywał nadto, że nakład pracy pełnomocnika powódki nie uzasadnia zasądzenia tak wysokich kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W sprawie nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłaby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc. Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy, gdyż znajduje uzasadnienie w przeprowadzonych dowodach i odpowiada prawu materialnemu.

Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia i wbrew podnoszonym zarzutom dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia te Sąd Okręgowy akceptuje w całości i przyjmuje za własne, jak również wnioski prawne wyciągnięte na ich podstawie. W ich świetle zaskarżone orzeczenie jest trafne i nie narusza prawa.

Za chybione ocenić trzeba zarzuty naruszenia prawa procesowego.

Zasadnie Sąd Rejonowy nie przychylił się w tym zakresie w szczególności do zarzutu przedwczesności powództwa. Nie można zgodzić się z argumentacją apelującego przedstawioną na uzasadnienie tego zarzutu, zgodnie z którą z treścią oświadczenia powódki w przedmiocie odwołania darowizny miałby on możliwość zapoznać się najwcześniej w dacie 19 września 2012 r., tj. z chwilą otrzymania odpisu pozwu, a co pozew ten jako wniesiony w dniu 10 września 2012 r. rzeczywiście pozwałaby ocenić jako przedwczesny. Trafnie przyjął bowiem Sąd Rejonowy, że możliwość taka występowała po stronie apelującego już od dnia 27 lipca 2012 r., kiedy to pismo powódki stanowiące oświadczenie woli o odwołaniu darowizny z dnia 5 lipca 2012 r. zostało skutecznie doręczone na ostatni znany jej adres zamieszkania apelującego.

Bezskutecznie apelujący zarzucał tu naruszenie art. 138 kpc poprzez oparcie się przez Sąd Rejonowy na domniemaniu przewidzianym w tym przepisie, zgodnie z którym pismo doręczone dorosłemu domownikowi poczytuje się za doręczone adresatowi. Nie kwestionując stanowiska, że przepis ten jako regulujący kwestię doręczania pism sądowych nie może mieć zastosowania do doręczenia przedmiotowego oświadczenia woli powódki, wskazać trzeba, że odebranie pisma przez konkubinę apelującego B. B. w dniu 27 lipca 2012 r., jak przyjął Sąd Rejonowy, musi być traktowane jako skuteczne doręczenie samemu apelującemu. Wynika to z przepisów ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz. U. 2012, poz. 1529), które to apelującemu, jako reprezentowanemu przez fachowego pełnomocnika, powinny być znane. I tak zgodnie z treścią art. 37 ust. 2 pkt 3 tejsz ustawy (którego treść odpowiada treści art. 26 ust. 1,2 pkt 3 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. – Prawo Pocztove) przesyłka pocztowa, jeżeli nie jest nadana na poste restante, może być także wydana ze skutkiem doręczenia osobie pełnoletniej zamieszkałej razem

z adresatem, jeżeli adresat nie złożył w placówce pocztowej zastrzeżenia w zakresie doręczenia przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego. Ponieważ z akt sprawy nie wynika, aby apelujący takie zastrzeżenie składał w stosunku do możliwości odbioru pism do niego adresowanych przez jego konkubinę, przedmiotowe doręczenie do rąk tej ostatniej musi być traktowane jako doręczenie samemu apelującemu.

Mając na uwadze powyższe za bezprzedmiotowe ocenić trzeba wywody apelującego, w których wskazywał, że z uwagi na dyspozycję art. 899 § 3 kc, jako zachowania mające przesądzać o rażącej niewdzięczności apelującego względem powódki nie mogą być brane pod uwagę te jego czyny, które miały miejsce przed datą 19 września 2011 r. a zatem po upływie rocznego terminu przewidzianego na możliwość składania oświadczenia o odwołaniu darowizny. Jako datę graniczną przyjąć tu należy natomiast dzień 27 lipca 2011 r.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa wątpliwości to, że w przestrzeni czasowej liczonej od wskazanej wyżej daty do daty 27 lipca 2012 r. miały miejsce ze strony apelującego zachowania świadczące o jego rażącej niewdzięczności. Za bezzasadny w tym miejscu ocenić trzeba zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc poprzez dokonanie oceny tego materiału w sposób niepełny, z pominięciem przedmiotowo istotnych okoliczności. Zważenia wymaga, że podnosząc taki zarzut apelujący w znacznym zakresie bazował na omówionym powyżej a bezzasadnym twierdzeniu, że z punktu widzenia oceny jego zachowania pod kątem możliwości odwołania darowizny mogą być brane pod uwagę jedynie zdarzenia od dnia 19 września 2011 r. do dnia doręczenia mu pozwu. W pozostałym zakresie do materiału tego apelujący odwoływał się natomiast w sposób wybiórczy z pominięciem okoliczności niezgodnych z jego interesem prawnym.

I tak bezzasadnie apelujący kwestionował oparcie się przez Sąd Rejonowy na wyroku wydanym w sprawie karnej z dnia 15 października 2012 r. wskazując, że w niniejszej sprawie nie mogą być brane pod uwagę zdarzenia, o których w wyroku tym przesądzono a mające miejsce od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia 19 września 2011 r. Zważenia wymaga, że w wyroku tym apelujący został skazany za czyny, które miały miejsce od 1 lutego 2011 do 31 maja 2011 r. i od lipca 2011 r. do 12 stycznia 2012 r. a zatem także w okresie, o jakim mowa powyżej. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy powołując się na ten wyrok oraz odwołując się do akt sprawy karnej, w której został on wydany wskazywał na konkretne dowody, z których wynikało zachowanie apelującego świadczące o jego rażącej niewdzięczności.

Również do dowodów zebranych w niniejszej sprawie Sąd ustosunkował się w sposób prawidłowy dokonując ich wszechstronnej oceny. Odmawiając wiary zeznaniom m.in. B. B. przedstawił Sąd rzeczową argumentację. Odmówienie wiary świadkom powódki w zakresie, w jakim ci utrzymywali, że apelujący nie chciał pracować na gospodarstwie może być z kolei wyrazem bezstronności Sądu.

Bezskutecznie apelujący kwestionował pominięcie dowodu z zeznań J. M., z których miało wynikać, że w okresie marca do czerwca 2012 r. nie miało mieć miejsca stosowanie z jego strony przemocy wobec powódki. Zachowanie wyczerpujące przesłankę rażącej niewdzięczności nie musi być ciągle. Nawet jeśli w tym konkretnym okresie przemoc ze strony apelującego faktycznie nie miała miejsca to nie może to przesądzać o bezzasadności powództwa, skoro z innych dowodów wynika że takie zachowanie w sposób niewątpliwy miało miejsce w innej przestrzeni czasowej a mieszczącej się w granicach dat będących przedmiotem zainteresowania w niniejszej sprawie.

W tym miejscu za bezzasadny ocenić trzeba równocześnie zarzut pominięcia przez Sąd, że w niniejszej sprawie na skutek oświadczenia powódki z dnia 20 czerwca 2011 r. o cofnięciu sprawy karnej za znęcanie nie mogą być brane pod uwagę przy rozpatrywaniu zachowania apelującego pod kątem rażącej niewdzięczności jego czyny, które miały mieć miejsce przed tą datą. Zważyć należy, że apelujący w sposób bezzasadny przedmiotowe oświadczenie powódki interpretuje jako przebaczenie w rozumieniu art. 899 § 1 kpc. Wskazania wymaga, że po tej dacie, tj. w dniu 18 września 2011 r. oraz w grudniu 2011 r., jak słusznie uwypuklił to Sąd Rejonowy miały miejsce kolejne zachowania apelującego świadczące o jego rażącej niewdzięczności. Bezpośrednim ich wyrazem było zaś zgłoszenie przez powódkę w dniu 14 grudnia 2011 r. ponownego zawiadomienie na policję o znęcaniu się nad nią pozwanego. Także powoływane przez apelującego na notatki (...) z dnia 17 i 18 lipca 2012 r. ocenić trzeba jako bezskuteczne. Notatki te sporządzone zostały po tym jak apelujący wraz z konkubiną wyprowadzili się od powódki w związku z czym z zawartego w nich oświadczenia

tej ostatniej, o tym że apelujący nie stosuje już wobec niej przemocy, w żaden sposób nie można wyprowadzać wniosku, że stanowią one przebaczenie z jej strony. Tym bardziej, że kilka dni później (26 lipca 2012 r. – k. 139) złożyła ona oświadczenie o odwołaniu darowizny w urzędzie pocztowym.

Z tych wszystkich przyczyn orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 385 kpc.

Za bezzasadne ocenić trzeba także wniesione przez pozwanego zażalenie, w którym to kwestionował on obciążenie go kosztami postępowania. W postępowaniu procesowym zasadą jest, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony i celowego dochodzenia praw. Skoro pozwany był w niniejszej sprawie stroną przegraną to koszty te powinien ponieść. Jako reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, powinien zresztą liczyć się z tym, że wdając się w spór co do istoty sprawy, przyjmuje na siebie ryzyko związane z obowiązkiem ich uiszczenia.

Brak było jednocześnie podstaw aby od powyższej zasady odstąpić na rzecz zasady słuszności przewidzianej w art. 102 kpc. Nie można skutecznie twierdzić aby w niniejszej sprawie miał przypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu tego przepisu. Nie uzasadniają tego ani okoliczności sprawy ani sytuacja majątkowa, w jakiej znajduje się żalący. Sam fakt częściowego zwolnienia żalącego od kosztów nie może automatycznie przesądzać o konieczności zwolnienia go od obowiązku zwrotu kosztów celowych poniesionych przez powódkę. Zważenia wymaga, że żalący choć pozostaje na bezrobociu, wykonuje prace dorywcze. Nie przedstawił on dowodów, które wskazywałyby na wysokość dochodów jakie z tego tytułu otrzymuje, co pozwala uznać za niewiarygodne jego twierdzenia, że ich wysokość przesądza o tym, że pozwalają one jedynie na zaspokojenie bieżących potrzeb.

Za bezskuteczne ocenić trzeba wreszcie twierdzenie żalącego, że wysokość tych kosztów zasądzona tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powódki jest nieadekwatna do nakładu pracy jej pełnomocnika. Wysokość stawek w tym zakresie wynika z powołanego przez Sąd rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i jest niezależna od rzeczywistego nakładu pracy. Kwota 3600 zł odpowiada wysokości stawki minimalnej przy wskazanej wartości przedmiotu sporu.

W związku z powyższym zażalenie to podlegało oddaleniu na zasadzie art. 385 kc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 kpc w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Z 2002 r., nr 163, poz. 1348).

(...)